

D ů v o d y:

Stížnost opírá se o důvod § 281 č. 11 tr. ř., domáhajíc se toho, by byl obžalovanému vyměřen trest dle druhé sazby § 126 tr. z., ježto soulož vykonaná obžalovaným s Barborou H-ovou měla v zápětí těhotenství, v němž shledává zmateční stížnost důležitou újmu na zdraví H-ové ve smyslu § 126 tr. z. Poukazujef v tomto směru zmateční stížnost zvláště též na Fingerovo »Trestní právo«, kde označuje se dotyčná právní otázka za spornou. Zmateční stížnost nelze shledati oprávněnou. Není pochyby, že těhotenství, způsobené bez vůle, ba proti vůli ženy zločinným útokem jest vážnou újmu na osobních a majetkových právech napadené. Než důležitou újmu na zdraví nelze označiti otěhotnění samo o sobě u osoby dospělé a tělesně vyvinuté. Jde tu přec o normální a přirozený postup fyziologický, který tuto svou povahu neztrácí ani tím, že přivoděn byl útokem zločinným. Jinak bylo by tomu ovšem, kdyby šlo o osobu nedospělou neb tělesně jinak vadnou, neb kdyby byl průběh neb výsledek těhotenství, zločinným útokem přivoděného abnormální, spojený s poruchou zdraví znásilněné. Pak ovšem bylo by uznati v případě otěhotnění, že násilí — a jako takové přichází v úvahu celá činnost, opodstatňující skutkovou podstatu, nejen skutečně násilný útok samý, jenž vedl ku přemožení oběti — mělo v zápětí vážnou újmu poškozené na zdraví, ba i po případě na životě a byla by dána podmínka vyšší trestní sazby § 126 tr. z. Nic takového však v tomto případě zjištěno není, ba rozsudek výslovně poukazuje na skutečnost, že úmrtí Barbory H-ové nebylo v příčinné souvislosti se zločinem, obžalovaným na ní spáchaným.

Čís. 273.

Zpronevěra zcizením předmětu, jenž byl dán pachateli do zástavy.

(Rozh. ze dne 7. října 1920, Kr I. 395/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 27. února 1920, jímž byl uznán vinným zločinem zpronevěry dle § 183 tr. z. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Dovolávajíc se především důvodů zmatečnosti dle § 281 čís. 9 a) b) tr. ř., má zmateční stížnost za to, že obžalovaný, který, nezachovav se dle předpisů §§ 459, 461, 1369, 1371 a 1372 obč. zák., předmět jemu do zástavy daný zcizil, je pouze civilněprávně povinen odškodněním a že zcizení předmětu takového bez svolení majitele nebo bez dodržení předpisu § 461 obč. zák. samo o sobě činu trestného nezakládá. V souvislosti s tím pak dovolává se zmateční stížnost pro obžalovaného beztrestnosti následkem omylu dle § 2 lit. e) tr. z., poněvadž prý obžalovaný neznal předpisu § 1371 obč. zák., dle něhož neplatnými jsou všechny výminky a vedlejší úmlavy, přičící se povaze smlouvy zástavní a smlouvy o zá-

půjčku, zejm. tedy i úmluvy, že po době splatnosti pohledávky zástava případně věřiteli, že ji může libovolně zcizit nebo pro sebe podržet. Zmateční stížnosti nelze v tomto směru přiznat oprávnění. Je sice pravda, že činem obžalovaného porušen byl jeho soukromoprávní závazek, vrátit dle § 1369 obč. zák. dlužnici zástavu, jakmile uspokojí jeho pohledávku, a že porušením tohoto závazku vzešel dlužnici proti němu soukromoprávní nárok na odškodnění. Než stejně nepochybno jest, že obžalovaný, zciziv věc, jemu do zástavy danou, jemu tedy s povinností, ji svého času opět vrátit, pouze svěřenou, věc tu zároveň zadržel a si přivlastnil, a že se tedy tím dopustil zpronevěry. Beztretnosti následkem domnělého omylu se mu dovolávat nelze, ve skutečnosti jde tu o neznalost trestního zákona, která dle ustanovení § 3 tr. z. obžalovaného neomlouvá.

Čís. 274.

Zákaz podlounného vývozu dle zákona ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n. lze přestoupit pouze činností pozitivní, nikoliv opomenutím.

(Rozh. ze dne 7. října 1920, Kr II. 262/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 30. srpna 1920, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. zák. zproštěn z obžaloby pro přečin nedovoleného podlounného vývozu předmětů potřeby do ciziny dle § 8 tr. z. a § 2 lit. b) zák. ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvod čís. 9 a) § 281 tr. ř., jež provádí takto: Náhled prvního soudu, že k pokusu nestačí v tomto případě pouhé opomenutí, jest právně mylným. Z §§ 1 a 335 tr. z. vychází na jevo, že zákon klade jak při deliktech dolosních, tak při deliktech kulposních opomenutí na roveň pozitivnímu činění (§ 1 tr. z.: »když se něco předsevzalo nebo opomenulo« ... »když něco bylo předsevzato nebo opomenuto«, § 335 tr. z.: »všeliké činění neb opomenutí«). Ovšem jest opomenutí trestné jen tam, kde má pachatel právní povinnost zamezení bezprávný výsledek. Takovou povinnost měl prý v tomto případě obžalovaný jako přednosta domácnosti. Poněvadž se jednalo o svršky, potřebné k vedení domácnosti, měl prý obžalovaný jako přednosta domácnosti dbáti toho, by nebyly k věcem, připraveným k vyvezení za hranice, přibalovány předměty potřeby, pro jichž vývoz neměl povolení a, stalo-li se tak bez jeho vědomí a v jeho nepřítomnosti, byl prý povinen, postaratí se o to, by věci nedovoleně přibalené ihned byly odstraněny. Opomenul-li tak učiniti, ač jako přednosta domácnosti byl vůči příslušným úřadům, zodpověden za dodržení stěhovacích předpisů, v dozaném úmyslu, že se mu snad podaří předměty potřeby nedovoleně vyvézt za hranice, dopustil se prý svým úmyslným opomenutím činu, ke skuteč-